

РЕШЕНИЕ

№ 19249

гр. София, 05.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3266** по описа за **2025** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от В. Н. В. срещу Решение № 439/03.02.2025 г., постановено по НАХД № 39/2025 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 109 състав, с което е изменено издаденото от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ Наказателно постановление № 9006 от 26.11.2024 г., с което на касатора основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. второ от Закона за пътищата е наложено административно наказание “глоба“ в размер на 3 500 лв. за нарушение на чл. 26, ал .2, т. 1, б. „а“ ЗП. С решението размерът на глобата е намален на 2 000 лв.

В жалбата се поддържа становище, че нарушението не може да бъде вменено във вина на водач, а негов субект може да е само превозвач или собственик на извънгабаритно ППС. Сочи се, че водачът няма възможност да подаде заявление ,както за извънгабаритно, така и за тежко ППС. Твърди, че хипотезата, при която може да се санкционира водача е уредена в чл. 177, ал. 3 ЗДвП. Претендира, че е налице маловажен случай.

Ответникът - началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, в съдебно заседание не е представляван. В отговор на касационната жалба е депозирано писмено становище моли жалбата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната инстанция приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна съставът на районния съд е приел, че на 31.10.2024 г. в 10:08 часа на път II-18, км 24, на отбивна площадка в посока [населено място]- [населено място], В. Н. В. е извършвал превоз на товар със съчленено ППС с 5 оси — МПС с 2 оси марка Волво, модел ФХ с рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке с 3 оси с рег. [рег.номер на МПС]. При извършена проверка от служители на АПИ било установено, че водачът превозва пясък 0/4 мм, видно от експедиционна бележка № 330410244362/31.10.2024 г. На проверяващите служители не било представено разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата (Разрешително), съгласно изискванията на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

По време на проверката било осъществено и измерване на масата на превозното средство и разстоянията между осите му, посредством техническо средство електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел DFW-KR № 118845 и ролетка № 1311/18/ (5 м), при което е констатирано следното:

1. Измереното натоварване на задвижващата (2ра) единична ос на МПС е 14.545 т, при максимално допустимо натоварване на задвижващата ос 11.5 т, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4, буква „а“ от Наредбата, като превишаването е с 3.045 т;

2. При измерено разстояние между осите 1.36 м, сумата от натоварването на ос на тройната ос на полуремаркетото е 33.880 т при максимално допустимо натоварване на оста 24 т, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 3, буква „б“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС (Наредбата), като превишаването е с 9.880 т, видно от кантарна бележка от измерване № 139/31.10.2024 г.

За констатираното нарушение е съставен АУАН на водача на ППС за това, че е управлявал тежко ППС по смисъла на разпоредбата на чл. 3 от Наредба № 11/03.07.2001г. без да представи необходимото за това разрешително или квитанция за платени такси – нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „А“ ЗП, въз основа на който е издадено и процесното наказателно постановление, с което на В. В. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 500 лева, за извършено нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП, на основание чл. 53 ЗАНН и чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 ЗП.

СРС е приел, че нарушението е безспорно установено, мотивирано е отхвърлил възраженията на наказаното лице, а по отношение размера на наложената санкция е достигнал до извод, че същата е необосновано завишена и е намалил размера ѝ до 2 000 лв.

Решението е правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. 2 ЗП за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забраняват в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на тежки пътни превозни средства, като разрешението се издава по реда, указан в

Раздел IV от Наредба № 11/2001 г. Съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 8 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗП, "специално ползване на пътищата" е използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари или за осъществяване на други дейности в обхвата на пътя и в обслужващите зони, като: изграждане и експлоатация на търговски крайпътни обекти и на пътни връзки към тях, както и на площадки за оказване на пътна помощ и на пътни връзки към тях; изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения; изграждане на нови и ремонт на съществуващи подземни и надземни линейни или отделно стоящи съоръжения и тяхната експлоатация в обхвата на пътя; временно ползване на части от пътното платно и земи в обхвата на пътя от други лица. Разпоредбата на чл. 3 от Наредба № 11/2001 г. определя, че тежки ППС или състав от ППС са тези, които имат: 1. допустима максимална маса, по-голяма от стойностите по чл. 6; 2. натоварване на ос, по-голямо от стойностите по чл. 7. В случая безспорно се установява, че процесното ППС е тежко по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 4, б. „а“, чл. 7, ал. 1, т. 3, б. „б“ Наредба № 11/2001 г.

Санкционната разпоредба на чл. 53, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗП предвижда наказание „глоба“ от 1000 до 5000 лева, ако деянието не представлява престъпление, за физическите лица, нарушили разпоредбите на чл. 25, чл. 26, ал. 1, т. 1, букви "в" и "г", т. 2, ал. 2 и ал. 5 и чл. 41 или които извършат или наредят да бъдат извършени следните дейности: движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Именно като водач на МПС, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, В. В. е извършил вмененото му нарушение. Касаторът е следвало да знае максимално допустимите стойности по Наредба № 11/2001 г. и да вземе необходимите мерки, за да се увери, че не превозва товар над тези стойности. Следва да бъде посочено, че въведеното задължение за собствениците на извънгабаритни и/или тежи ППС по чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11/2001 г. не освобождава водачите на съответното ППС от задължението да спазват правилото на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. 2 ЗП. В. е санкциониран не за това, че не е подал заявление за издаване на съответно разрешително или че не е направил необходимото за издаването му, а за това, че е управлявал тежко ППС без да има издадено съответното разрешително. Обстоятелството, че водачът не е собственик на автомобила и че няма задължение по осигуряването на такова разрешително, не прави процесното деяние несъставомерно (Решение № 1234 от 13.01.2025 г. по адм. д. № 10747/2024 г. на Административен съд - София-град). Изпълнителното деяние, за което е ангажирана отговорността на К. е нарушение на разпоредбите на чл. чл. 26, ал. 2, т. 1, т. „а“ в качеството му на водач на конкретното ППС. Правилно СРС е посочил, че изпълнително деяние се осъществява чрез управление на ППС и това обуславя ангажирането на административнонаказателната отговорност на водача, който е надлежен субект на процесното нарушение. В този смисъл е Решение № 22142 от 04.11.2024 г. по адм. д. № 5974/2024 г. на Административен съд - София-град.

Не се споделя и оплакването, че приложимата административнонаказателна разпоредба, кореспондираща на установените в случая съставомерни факти е тази на чл. 177, ал. 3 ЗДвП, предвиждаща налагане на административно наказание глоба в размер от 500 до 3000 лв. на водач, който, без да спазва установения за това ред управлява пътно превозно средство с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Тази норма е приложима в случаите, когато не е спазено изискването, въведено в чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, движещите се по пътя ППС да бъдат с размери, маса и натоварване на ос, които не надвишават нормите, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, и с товари, които не представляват опасност за

участниците в движението като се препраща към приетата на основание чл. 139, ал. 3 от ЗДвП Наредба № 11/03.07.2001 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП ще бъде налице, респ. ще се реализира отговорност по чл. 177, ал. 3 от ЗДвП, когато е нарушена някоя от разпоредбите на Наредба № 11/03.07.2001 г. Настоящият случай не е такъв, тъй като е налице нарушаване на формулирана в закона забрана - чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП. В този смисъл са Решение № 1768 от 19.03.2021 г. по адм. д. № 11731/2020 г. на Административен съд - София-град, Решение № 4048 от 19.06.2023 г. по адм. д. № 3829/2023 г. на Административен съд - София-град, Решение № 6772 от 08.11.2023 г. по адм. д. № 7508/2023 г. на Административен съд - София-град и др. Освен това Разрешителното, което се изисква по чл. 26 от Закона за пътищата е различно от разрешителните, които се издават по чл. 177, ал. 3 ЗДвП, във връзка с разпоредбите на Наредба № 11/03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътно превозни средства. Съобразно чл. 18, ал. 5 от Закона за пътищата специалното ползване на пътищата се извършва при условия и по ред, определени с наредба на Министерския съвет - Наредба за специално ползване на пътищата, приета с ПМС № 179/4.07.2001 г. Според § 2 ПЗР на тази Наредба, специалното ползване на пътищата, чрез превозване на тежки и извънгабаритни товари се извършва при условията и по реда на Наредбата по чл. 139 от ЗДвП. Така - Решение № 2008 от 25.03.2022 г. по адм. д. № 854/2022 г. на Административен съд - София-град. В конкретния случай наложеното административно наказание е за управление на тежко ППС без да е издадено съответното разрешително. Освен това разпоредбата на чл. 177, ал. 3 от ЗДвП касае изискванията към пътните превозни средства за участие в движението, а ЗП засяга управлението на безопасността на пътната инфраструктура (Решение № 4130 от 21.06.2022 г. по адм. д. № 3638/2022 г. на Административен съд - София-град).

Настоящият касационен състав не споделя тезата, изразена в касационната жалба, за прилагане института на „маловажност“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Процесното нарушение не разкрива специфики, които да го отличават от обикновените случаи на нарушения от същи вид. Единствено поради факта, че извършеното е за първи път, не прави нарушението маловажно. Законът за пътищата регулира важни обществени отношения, свързани с ползването и безопасността на пътната инфраструктура. Размерът на предвидените в ЗП административни наказания е показателен за важността на регулираните обществени отношения. В случая с деянието се засягат обществени отношения, които се ползват с висока степен на защита. Касаторът следва да притежава професионална компетентност и като професионалист да бъде запознат с нормативната уредба, касаеща неговата дейност и стриктно да я спазва.

Правилно СРС е определил като несправедлив наложения от административнонаказващия орган размер на административното наказание и го е намалил до 2 000 лв., отчитайки обществената опасност на нарушението и обстоятелствата на извършването му.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на Агенция „Пътна инфраструктура“ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80.00 лв. (осемдесет лева).

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 439/03.02.2025 г., постановено по НАХД № 39/2025 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 109 състав.

ОСЪЖДА В. Н. В. да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ сума в размер на 80.00 лв., представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.